

HYPOTHEEKWET

A.R.: 08/3128/A

In de zaak van:

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie _____, met
kantoor gevestigd te _____

eiser, vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr. _____
advocaat te _____

tegen :

_____ geboren op _____, juwelier, wonende te _____

verweerder, vertegenwoordigd door mr. _____ advocaat te _____

VELT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS

De rechtbank nam kennis van :

- *de gedinginleidende dagvaarding dd. 26.12.2008;
- *de beschikking dd.23.10.2009 conform art.747 §1 Ger.W.;
- *de besluiten en synthesebesluiten tijdig neergelegd door eiser en verweerder;

Kennis werd genomen van de dossiers van rechtspleging en van de door partijen overgelegde bundels.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen op de openbare terechtzitting van 03.06.2011.

De artikelen 2, 3, 24, 30, 33, 34, 36, 37, 40, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

1. Bijzonderste gegevens van de zaak.

De huidige herstellvordering heeft betrekking op een onroerend goed
zelezen te _____ kadastraal gekend als
Het betrokken onroerend goed is
eigendom van de verweerder.

De voornoemde percelen zijn overeenkomstig het vigerende gewestplan (K.B. van 30 mei 1978) gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De verweerder heeft op 30 december 1982 (datum ontvangstbewijs) een stedenbouwkundige vergunning aangevraagd bij het college van burgemeester en schepenen van m.b.t. het slopen van een bestaande woning en het bouwen van een woning met afzonderlijke garage en atelier.

De gemachtigde ambtenaar heeft hieromtrent een eensluidend advies gegeven:

"...Gunstig voor het slopen van de bestaande woning en het bouwen van een woning met afzonderlijke garage en atelier.

De bouwvergunning houdt evenwel niet de regularisatie in van de op het terrein aanwezige bouwvertredingen. ..."

Bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van dd. 15 februari 1983 werd vervolgens de vergunning verleend zonder verdere voorwaarden.

De lokale politie van heeft bij proces-verbaal dd. 23 februari 1999 (notitiemummer) vastgesteld dat op een terrein gelegen te kadastraal gekend als eigendom van de verweerder, stedenbouwkundige overtredingen werden uitgevoerd:

"...Beschrijving van de overtreding:

Om zonder te beschikken over de nodige vergunning bouwwerken te hebben uitgevoerd en om bouwwerken te hebben uitgevoerd niet conform de afgeleverde vergunning."

Bij het proces-verbaal hoort een beschrijvende staat van de werken, door de verbalisanten op voornoemde datum als bijlage in zijn proces-verbaal vastgesteld:

"...Gemaakte vaststellingen:

- 1) *Het atelier op perceel werd niet opgericht volgens de afgeleverde vergunning. De garage in het atelier is volgens het plan voorzien op een gelijkvloers, met 2 garagepoorten langs de linkerzijde (gezien vanaf de straat). In werkelijkheid bevindt de garage zich in de kelder, waar de tuinberging voorzien was, en bevindt de garagepoort zich langs de achterzijde van het gebouw. Langs de linkerzijde van het atelier werd een muur opgericht i.p.v. de voorziene garagepoorten.*
- 2) *Langs de openbare weg werden op het perceel houten vlechtwerk*

Bundel nr.:

- afsluitingen geplaatst zonder te beschikken over de nodige vergunning.*
- 3) *Achter de woning, op het perceel bevindt zich een put (vijver) met een diepte van ongeveer 1 m en een diameter van ongeveer 8 m. Hiervoor werd geen vergunning afgeleverd.*
- 4) *Op het perceel werd op een betonplaat met een oppervlakte van ongeveer 9 m² een houten schuthok met een oppervlakte van ongeveer 6 m² geplaatst, zonder te beschikken over de nodige vergunning...."*

Deze vaststellingen werden verricht op grond van een verzoek van het college van burgemeester en schepenen van die omtrent de voormelde stedenbouwkundige inbreuken opdracht gegeven had aan de lokale politie.

Op 5 februari 1999 heeft de verweerder voor zijn terrein als hierboven omschreven een aanvraag ingediend tot regularisatie van de verharding van de losweg, de oprit en het keerpunt aan het einde van de weg.

De gemachtigde ambtenaar heeft op 5 mei 1999 een ongunstig advies verleend:

*"...Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening
Overwegende dat de verhardingen het gevolg zijn van een in overtreding uitgevoerd bouwplan van de garage/atelier;
Overwegende dat een deel van de verhardingen zich bevinden op het tracé van de voetweg nr. en waarop een particulier op eigen initiatief uiteraard geen werken kan uitvoeren;
Overwegende dat, gelet op de ligging van de eigendom in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, verhardingen in functie van oprit en garage van een woning tot een minimum dienen beperkt te worden;
Overwegende dat om die reden de parkeerplaats aan de westzijde van de voetweg niet verantwoord is.*

Algemene conclusie

De verhardingen staan in functie van een bouwvoertreding van de garage/atelier, bevinden zich deels op een voetweg, zijn te grootschalig ten opzichte van een terrein met een woning in een agrarisch gebied en zijn daarom stedenbouwkundig niet aanvaardbaar. ..."

Het college van burgemeester en schepenen van heeft in zijn zitting van 10 mei 1999 dienvolgens op basis van dezelfde motieven de vergunning geweigerd.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

De verweerder heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de deputatie van de provincie die het ingestelde beroep bij besluit van 30 september 1999 niet heeft ingewilligd.

Tegen de voornoemde beslissing van de deputatie heeft de verweerder op 17 november 1999 beroep ingesteld bij de Vlaams Minister van Ruimtelijke Ordening, die evenwel bij besluit van 4 maart 2002 het ingestelde beroep heeft verworpen.

De verweerder heeft op 12 november 2002 (datum ontvangstbewijs) een regularisatievergunning aangevraagd voor het bouwen van een garage.

Op 21 november 2003 heeft de gemachtigde ambtenaar een ongunstig advies verleend:

“... Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Gelet dat het voorstel tot regularisatie van het gebouw, dat op de bouwplannen wordt voorgesteld als garage, dient getoetst te worden aan de voorwaarden van art. 145bis van het decreet betreffende zonevrije constructies:

A) Gelet dat op de bouwplannen de vereiste doorsnedes over het gebouw ontbreken;

Gelet dat het voorstel een uitbreiding van het oorspronkelijk vergunde bouwvolume inhoudt daar de kruipruimte van het vergunde bouwplan werd uitgebreid tot een volledige bouwlaag;

Gelet dat volgens art. 1 van het voornoemde art. 145bis het verbouwen van een bestaand gebouw slechts toegelaten is binnen het bestaande bouwvolume;

Gelet dat de uitbreidingen slechts in overweging kunnen genomen worden als het gaat om een woning en niet om een afzonderlijk bijgebouw ervan;

B) Gelet dat de functie van het gebouw op het titelblad van de bouwplannen voorgesteld wordt als garage;

Gelet dat op het grondplan van de 2 erboven gelegen bouwplannen geen functie van deze ruimtes ingeschreven wordt;

Gelet dat het uitzicht van het gebouw en de indeling ervan niet de kenmerken hebben louter van een atelier, doch minstens een mogelijkheid inhouden van een gebruik als woongelegenheid;

Gelet dat voor toepassing van art. 145bis het aantal woongelegenheden niet mag worden verhoogd;

Gelet dat uit de aanvraag daarom ondubbelzinnig moet blijken dat dit bijgebouw op de eigendom geen woongelegenheid is;

Gelet dat het bewijs ervan niet blijkt uit de bouwplannen, foto's of toelichting van de aanvrager of de gemeente;

Gelet dat in die zin tevens het huisnummer van de aanvrager, namelijk de vraag doet rijzen naar de plaats en de bestemming van het nummer.

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

Gelet dat op de bouwplannen tevens de toeritten en verhardingen voorkomen waarvan de regularisatie op 4.3.2002 bij ministerieel besluit en op 30.9.1999 door de bestendige deputatie werden geweigerd;

Gelet dat in het advies van het college gesteld wordt dat die zaken niet het voorwerp uitmaken van deze aanvraag;

Gelet dat evenwel de voorgestelde en bestaande toerit tot de garage ten gevolge heeft dat die minstens voor een deel zou komen te liggen op de plaats van de geweigerde toeritten;

Gelet dat een regularisatievoorstel evenmin een oplossing voorstelt van een garagetoerit die rekening houdt met de voormelde weigeringsbeslissingen uit het verleden;

Gelet dat de regularisatie van het gebouw en de toerit om die reden niet kunnen ontkoppeld worden.

Algemene conclusie

Het regularisatievoorstel is om voormelde reden niet aanvaardbaar. ..."

Het college van burgemeester en schepenen van _____ heeft om met verwijzing naar de hierboven geciteerde redenen in haar zitting van 1 december 2003 de regularisatie dan ook geweigerd.

Bij besluit van de deputatie van _____ van 11 maart 2004 werd deze weigering bevestigd.

Ingevolge de hierboven opgesomde misdrijven met betrekking tot de stedenbouwkundige reglementering, werd de verweerder voor de correctionele rechtbank te Dendermonde gedaagd.

De dagvaarding vatte de inbreuken als volgt samen:

- het plaveien met kasseistenen van een oprit met een breedte van 4 m en een lengte van 7,1 m (perceel
- het creëren van een parking met kasseistenen met een breedte van 6,2 m en een lengte van 12,3 m (perceel
- het verharderen van een voetweg met kasseistenen (percelen _____ en _____

De 17de correctionele kamer bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde verklaarde de tenlasteleggingen, zowel wat betreft de oprichting als de instandhouding ervan, bewezen.

De verweerder verkreeg opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een duur van 3 jaar, te rekenen vanaf het moment van de uitspraak. Op burgerrechtelijk vlak werd de gevorderde herstelmaatregel uitgesproken, zijnde het herstel in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van de kasseiverharding van de losweg, het keerpunt op het einde van de weg en de oprit.

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

De verweerder tekende beroep aan tegen het voornoemde vonnis. De 10de correctionele kamer bij het hof van beroep te Gent heeft in arrest van 14 september 2007 de verweerder op strafrechtelijk gebied veroordeeld tot een geldboete van € 300, verhoogd met de opdecimen gebracht op € 1.650.

Op burgerrechtelijk vlak werd de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur m.b.t. het dempen van de vijver en het uitvoeren van de woning conform het goedgekeurde plan niet ontvankelijk verklaard, aangezien deze geen voorwerp uitmaakten van de dagvaarding en de tenlasteleggingen.

Het hof heeft de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, m.b.t. het verwijderen van de verharding van _____ (voetweg) en de oprit, buiten toepassing gelaten.

De verweerder diende wel over te gaan tot het herstel in de oorspronkelijke staat m.b.t. de gecreëerde parking met kasseistenen, en dit binnen de 3 maanden vanaf de dag waarop het arrest in kracht van gewijsde is getreden.

De verweerder heeft geen cassatie aangekend tegen de veroordeling.

Op 31 juli 2007 heeft eiser haar herstellvordering m.b.t. het bouwen en instandhouden van een garage/atelier in strijd met de verleende stedenbouwkundige vergunning door het uitvoeren van de garage/atelier en het creëren van een berging i.p.v. een kruipkelder op niveau -1 (waardoor een volledig gelijkwaardige bijkomende laag ontstond) overgemaakt voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

De Hoge Raad heeft bij beslissing nr. _____ dd. 24 augustus 2007 (rolnr. _____) haar eensluidend advies verleend m.b.t. de aard van de herstellvordering.

In toepassing van art. 6.1.41, juncto 6.1.43 juncto 6.1.1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd bij aanvullings- en aanpassingsdecreet van 18 maart 2009, is de concludente gemachtigd om een herstellvordering in te leiden voor de bevoegde burgerlijke rechtbank.

Overeenkomstig art. 4.2.1. VCRO, mag niemand zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning:

"...1° De hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken:

-het optrekken of plaatsen van een constructie,

-het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat;..."

In casu heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ervoor gekozen om het herstel te realiseren via de vordering van een geldsom gelijk aan de

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

meerwaarde die het goed heeft gekregen door het gepleegde misdrijf daar aan alle voorwaarden tot het kunnen bekomen van een meerwaardevordering is voldaan:

De uitgevoerde werken, zijnde het bouwen van een garage/atelier en het instandhouden hiervan in strijd met de stedenbouwkundige vergunning, met name door het anders uitvoeren van de garage/atelier en het creëren van een berging i.p.v. een kruipkelder op niveau -1 waardoor een volwaardige bijkomende bouwlaag ontstaan is, kadert niet binnen de stedenbouwkundige voorschriften van art. 11.4.1 en art. 15.4.6.1 van het K.B. van 28 december 1972 aangezien de uitgevoerde werken niet in functie zijn van een agrarisch of para-agrarisch bedrijf maar louter residentieel gebruik impliceren.

2. Voorwerp van de vorderingen

2.1. Eiser vraagt in hoofdorde:

Verweerder te veroordelen tot het betalen van een geldsom van € 25.626,87, zijnde de meerwaarde die het goed gelezen te kadastraal gekend als heeft verkregen ingevolge het uitvoeren van werken (en het instandhouden ervan), in strijd met de stedenbouwkundige vergunning, met name door de garage/atelier in strijd met de vergunning op te richten waardoor een bijkomende bouwlaag is gecreëerd en op die manier een berging is ontstaan;

De verweerder hierbij tevens te wijzen op de toepassing van art. 7, 1ste en 4de lid van het meerwaardebesluit en vast te stellen dat het meerwaardebedrag uiterlijk binnen het jaar te rekenen vanaf de uitspraak dient betaald te worden op rekening van het herstelfonds, met name op het rekeningnummer en dat bij gebrek aan betaling zonder verdere ingebrekestelling de wettelijke verwijlrent verschuldigd is;

De verweerder er tevens op te wijzen dat hij zich op geldige wijze kan kwijten van het gevorderde meerwaardebedrag door binnen het jaar na de uitspraak de plaats te herstellen in de voorbije toestand, hetgeen in casu impliceert het uitvoeren van de vergunning conform de plannen en het verwijderen van de garage/atelier, meer het verwijderen van de afvalstoffen naar een daartoe bestemde stortplaats;

Vervolgens te zeggen voor recht dat het aan de verweerder toegelaten is nog instandhoudings- en onderhoudswerken uit te voeren die betrekking hebben op de stabiliteit;

De verweerder tevens te veroordelen tot de dagvaardingskosten en de kosten van overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor;

Rep. nr.:

Folio.nr. :

Bundel nr.:

In ondergeschikte orde:

Minstens de in hoofdorde gevraagde vordering toe te kennen op grond van het strijdige gebruik;

In uiterst ondergeschikte orde:

De verweerder in elk geval tot de kosten van het geding te veroordelen nu de vordering op het ogenblik waarop zij werd ingesteld ontvankelijk en gegrond was.

Het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch kantonnement.

2.2. Verweerder vraagt in hoofdorde de vordering als vervallen af te wijzen en in ondergeschikte orde het bedrag van de meerwaardesom te herleiden naar € 4271,14.

3. Beoordeling.

3.1. Verweerder is van oordeel in hoofdorde dat de herstellvordering onontvankelijk is daar er sprake is van verjaring zowel op strafrechterlijk als op burgerrechterlijk vlak.

- De strafvordering van de oprichting is volgens verweerdens verjaard, vermits de werken werden beëindigd in 1983-1984 en de strafvordering van de inbreuk van de oprichting aldus reeds lang is verjaard.
- De instandhouding in agrarisch gebied is niet langer strafbaar conform art. 6.1.1. 3de lid VCRO. Het gebouw van verweerder is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Art.1.1.2., 10 ° VCRO voerde op 1.09.2009 een uniforme definitie in voor de ruimtelijk kwetsbare gebieden en schrapt daarin de 'agrarische gebieden met bijzondere waarde'. Verweerder is van oordeel dat deze nieuwe bepaling een interpretatieve bepaling (daar er in het verleden steeds discussie is geweest of landschappelijk waardevol gebied behoorde tot de ruimtelijk kwetsbare gebieden en er de facto vanaf 01.09.2009, dat aldus de bestaande wet voor interpretatieproblemen zorgde welke werden opgelost door art.1.1.2., 10 ° VCRO dd. 01.09.2009) en dat bijgevolg in casu sinds 22.08.2003 de strafvordering voor het instandhouden van stedenbouwmisdrijven in landschappelijk waardevol gebied is komen te vervallen.
- er is geen eenheid van opzet tussen het oprichtingsmisdrijf en het instandhoudingsmisdrijf;
- behoudens de verjaring van de strafvordering, is er bovendien ook sprake van de verjaring van de burgerrechterlijke herstellvordering daar

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

toepassing moet worden gemaakt van de verjaringsregel van art.2262 bis §1 lid 2 en 3 BW nl. 5 jaar te rekenen vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade, in casu 23.02.1999 (vaststelling lokale politie) , minstens 5.05.1999 (ongunstig advies regularisatie) en aldus was de vordering op het ogenblik van de dagvaarding zijnde 5.12.2008 reeds verjaard.

- er is geen sprake van een voortdurend misdrijf zoals eiser stelt (gewoonlijk gebruik van gronden in strijd met art.6.1.1. lid 1, 6 ° VCRO) dat niet verjaarbaar is;
- daar het instandhoudingsmisdrijf niet langer strafbaar is, kan er ook geen herstelmaatregel op geëit worden en is de vordering hierdoor vervallen;
- in uiterst ondergeschikte orde is verweerder van oordeel dat het bedrag van de gevraagde meerwaardesom moet worden verminderd.

3.2.Eisers stellen dat:

- de verjaring van de burgerrechtelijke herstellvordering niet aan de orde is daar de strafvordering niet is verjaard:
 - uit geen enkel element van het dossier blijkt dat de inbreuk dateert van 1983. De door verweerder bijgebrachte stukken zijn geen voldoende bewijs van het beëindigen van de werken;
 - de verjaringsregels ten tijde van de dagvaarding van toepassing zijn, dit betekent dat pas sedert 01.09.2009 een LWA zone uit de opsomming van de ruimtelijk kwetsbare gebieden werd gehaald en derhalve tot 01.09.2009 elke misdrijf in een LWA zone onbeperkt strafbaar was;
 - er éénheid van opzet bestaat tussen het oprichtingsmisdrijf en het instandhoudingsmisdrijf hetgeen aldus betekent dat op correctioneel niveau één straf kan worden uitgesproken voor het geheel van de misdrijven; op burgerrechtelijk vlak de verjaringstermijn pas aanvat bij beëindiging van het laatste stedenbouwkundig misdrijf;
 - er in casu sprake is van een gewoontemisdrijf hetzij een voortgezet misdrijf hetgeen niet verjaart;
 - daar er geen verjaring is ingetreden en de meerwaardesom correct werd berekend dient zijn vordering gegrond te worden verklaard.

3.3.De herstellvordering gevorderd door eiser wordt gebaseerd op

Art. 6.1.41 § 1 VCRO dat voorziet: *Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt, onverminderd artikel 6.1.7 en 6.1.18, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen,*

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

vermeld in artikel 6.1.1, werden uitgevoerd. De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of ondermeer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,

b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoont dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.'

3.4. Bij nazicht van de verjaring van de herstellvordering (ook al kadert deze niet in een strafprocedure), moet telkens nagegaan worden of de strafvordering verjaard is.

3.4.1. Immers art. 26 V.T.sv voorziet: *'De burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf verjaart volgens de regels van het Burgerlijk Wetboek of van de bijzondere wetten die van toepassing zijn op de rechtsvordering, tot vergoeding van schade. Zij kan echter niet verjaren vóór de strafvordering.'* (zie eerste commentaar Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening, T.R.O.S. 2009, pag 54).

Voor zover de strafvordering niet is verjaard, kan de burgerrechtelijke herstellvordering nog niet verjaard zijn.

3.4.2. De herstellvordering van de bevoegde overheid is een burgerlijke rechtsvordering uit een misdrijf.

Art. 26 VT Sv., samen gelezen met artikel 2262bis, § 1, 2de lid B.W., maakt dat de burgerlijke rechtsvordering volgend uit een misdrijf verjaart door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon, tenzij een bijzondere wet van toepassing is;

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

3.4.3. Met de inwerkingtreding van art. 6.1.41, § 5 VCRO op 1 september 2009 is deze bijzondere wet evenwel een feit, althans voor wat betreft de publieke herstellvordering. Voortaan verjaart de publieke herstellvordering volgens enkelvoudige termijnen, die een aanvang nemen onmiddellijk nadat het misdrijf voltrokken is.

Het nieuw verjaringsregime voorziet in een overgangsregeling.

Art. 7.7.4, 1ste lid VCRO voorziet meer bepaald dat t.a.v. vorderingen die ontstaan zijn voor de inwerkingtreding van het VCRO op 1 september 2009, de nieuwe termijnen eerst beginnen te lopen vanaf die datum, met dien verstande dat hierdoor de *'totale duur van de verjaringstermijnen niet meer mag bedragen dan de termijnen, vermeld in artikel 2262bis, § 1, tweede en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek.'*

De regel, vervat in art. 26 V.T. Sv., luidens welke de burgerlijke rechtsvordering uit een misdrijf niet kan verjaren voor de strafvordering, geldt ook wanneer zoals in casu het geval is de burgerlijke vordering afzonderlijk werd ingeleid voor de burgerlijke rechter.

3.4.4. Wat betreft de datum van oprichting

3.4.4.1. In casu stelt verweerder dat de garage met atelier werd opgericht in 1983 (toen de bouwaanvergunning werd verleend) daar waar eiser stelt dat dit niet afdoende bewezen voorkomt.

3.4.4.2. In casu blijkt uit de stukken van het dossier dat:

- verweerder een bouwaanvergunning heeft verkregen op 15.02.1983 voor het slopen van een bestaande woning en de oprichting van een huis met aparte garage en atelier;
- dat de garage met atelier niet conform de verleende bouwvergunning werd opgericht;
- dat dit werd vastgesteld door de lokale politie (na klacht van buur naar aanleiding van de aanleg van een oprit in klinkers) op 12.02.1999 en op 23.02.1999 een beschrijvende staat van de werken en handelingen werd gedaan;
- dat verweerder correctioneel werd vervolgd voor een aantal stedbouwmisdrijven (aanleg oprit) doch niet wegens de afwijking van het vergunde plan wat betreft de garage en atelier;
- dat uit het strafdossier blijkt dat de woning met aparte garage en atelier minstens voor 1985 volledig werd opgericht daar sedert 1985 de onroerende voorheffing werd betaald voor de woning zoals ze op heden nog steeds bestaat, dat de ex-echtgenote verklaart dat de eigendom reeds was opgericht bij hun feitelijke scheiding in 1986 en er op 30.05.1984 aan verweerder een hypothecaire lening werd verleend voor het oprichten van de woning;

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

3.4.4.3. De rechtbank is om die reden van oordeel dat affloende bewezen is dat de oprichtingswerken van de garage met atelier grenzend aan de woning minstens sedert 1985 beëindigd werden.

3.4.5. Wat betreft de verjaring van het instandhoudingsmidrijf

3.4.5.1. Het gebouw van verweerder is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De instandhouding in agrarisch gebied is niet langer strafbaar conform art. 6.1.1. 3de lid VCRO.

Sedert de totstandkoming van de VCRO dd. 01.09.2009 staat vast dat het landschappelijk waardevol gebied geen deel uitmaakt van het ruimtelijk waardevol gebied.

Art. 1.1.2., 10 ° VCRO voerde op 1.09.2009 een uniforme definitie in voor de ruimtelijk kwetsbare gebieden en schrapt daarin de 'agrarische gebieden met bijzondere waarde'.

Verweerder is van oordeel dat is deze nieuwe bepaling een interpretatieve bepaling (daar er in het verleden steeds discussie is geweest of landschappelijk waardevol gebied behoorde tot de ruimtelijk kwetsbare gebieden en er de facto vanaf 01.09.2009, dat aldus de bestaande wet voor interpretatieproblemen zorgde welke werden opgelost door art. 1.1.2., 10 ° VCRO dd. 01.09.2009) en dat bijgevolg in casu sinds 22.08.2003 de strafvordering voor het instandhouden van stedenbouwmisdrijven in landschappelijk waardevol gebied is komen te vervallen.

3.4.5.2. De begrippen 'ruimtelijk kwetsbaar gebied' en 'openruimtegebied'

De VCRO laat de lengte van de verjaringstermijnen variëren naar gelang van het bestemmingsgebied waarin de inbreuk gepleegd werd.

De Memorie van toelichting bij de VCRO verklaart dit gegeven door enerzijds de hogere ruimtelijke gevoeligheid van 'ruimtelijk kwetsbaar gebied' en 'openruimtegebied', terwijl er anderzijds in dergelijke gebieden ook sprake zou zijn van een kleinere 'zichtbaarheid c.q. sociale controle' dan in de zogenaamde 'overige gebieden' als residuaire categorie.

De term 'openruimtegebieden' is nieuw, en wordt door de VCRO speciaal geïntroduceerd ten behoeve van de nieuwe verjaringsregeling.

Art. 6.1.41, § 5, 3de lid omschrijft deze gebieden als volgt:

-de landelijke en recreatiegebieden, aangewezen op de plannen van aanleg, voor zover zij geen ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmaken;

-de gebieden, aangewezen op ruimtelijke uitvoeringsplannen, die sorteren onder:

a. de categorie van gebiedsaanduiding 'landbouw' of 'recreatie', of,

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

b. de subcategorie 'gemengd openruimtegebied', in zoverre het gebied geen onderdeel is van het Vlaams Ecologisch Netwerk'

De term 'ruimtelijk kwetsbare gebieden' bestond reeds in het D.R.O., en had daar een gedifferentieerde betekenis, in die zin dat de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden op het vlak van vergunningen niet en op het vlak van handhaving wel als ruimtelijk kwetsbaar werd beschouwd.

Onderstaande nieuwe definitie, opgenomen in art. 1.1.2., 108 VCRO, geldt voortaan voor zowel het vergunningen- als het handavingsbeleid, met weglating van de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden, maar met toevoeging van de overstromingsgebieden:

a. de volgende gebieden, aangewezen op de plannen van aanleg:

1. *agrarische gebieden met ecologisch belang;*
2. *agrarische gebieden met ecologische waarde;*
3. *bosgebieden;*
4. *brongebieden;*
5. *groengebieden;*
6. *natuurgebieden;*
7. *natuurgebieden met wetenschappelijke waarde;*
8. *natuurontwikkelingsgebieden;*
9. *natuurreservaten;*
10. *overstromingsgebieden;*
11. *parkgebieden;*
12. *valleigebieden;*

b. gebieden, aangewezen op ruimtelijke uitvoeringsplannen, en sorterend onder één van volgende categorieën of subcategorieën van gebiedsaanduiding:

1. *bos;*
2. *parkgebied;*
3. *reservaat en natuur;*

c. het Vlaams Ecologisch Netwerk (GEN & GENO);

d. de beschermde duinengebieden en de voor duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangeduid krachtens artikel 52, § 1, van de Wet van 12 juli 1973 op het Natuurbehoud.

3.4.5.2 In drie arresten bevestigde het Hof van Cassatie voorheen uitdrukkelijk dat de zogenaamde landschappelijk waardevolle gebieden tot de kwetsbare gebieden in de zin van art. 146, 3de en 4de lid D.R.O. moeten worden gerekend (zie Cass., 22 februari 2005, www.cass.be, rolnr.

Cass., 13 september 2005, www.cass.be, rolnr. Cass., 2 mei 2006, www.cass.be, rolnr. en Gent, 4 maart 2005, T.M.R., 2005, 537).

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

3.4.5.3. Sinds de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009 bepaalt art. 6.1.1 in fine VCRO evenwel dat *“een herstelvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van instandhouding van handelingen, vanaf 1 september 2009 niet langer ingewilligd (kan worden) indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar (is) gesteld.”*

Het gevolg is dat een (enkel) op feiten van gedepenaliseerde instandhouding gebaseerde publieke herstelvordering *“niet langer kan worden ingewilligd”* ongeacht of deze depenalisatie eerst plaatsvond op 1 september 2009 (voor wat betreft de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden), dan wel reeds op 22 augustus 2003, datum van inwerkingtreding van het verjaringsdecreet van 4 juni 2003 (en bijgevolg is het totaal onbelangrijk te weten of zoals verweerder stelt in casu de bepaling van art. 6.1.1.3de lid VCRO een interpretatieve bepaling is ja dan nee).

Het Grondwettelijk Hof heeft in twee arresten daaromtrent geoordeeld (arrest 29.07.2010 en 31.05.2011):

Nu hij het in stand houden van stedenbouwmisdrijven in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden niet langer strafbaar acht, heeft de decreetgever in redelijkheid te oordelen dat het in het algemeen belang was verantwoord om ook te vermijden dat hangende publieke herstelvorderingen nog zouden worden ingewilligd met ingang van 1 september 2009, datum van inwerkingtreding van het decreet van het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009.

De maatregel is derhalve beperkt tot die gevallen waar de herstelvordering op 1 september 2009 nog aanhangig was voor feiten van instandhouding in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Voorts heeft de decreetgever enkel een regeling getroffen voor de publieke herstelvordering en heeft hij derhalve geen afbreuk gedaan aan de rechten van personen om de schade die zij zouden lijden, bijvoorbeeld als eigenaar van een aanpalend perceel, te doen ophouden door een herstel in natura of minstens om zich te doen vergoeden voor situaties die een quasi-delicte fout blijven uitmaken.’ (zie arrest grondwettelijk Hof 29.07.2010 en 31.05.2011).

De herstelvordering voor zover enkel gebaseerd op het instandhoudingsmidrijf van buiten kwetsbare gebieden opgerichte constructies kan aldus sedert 01.09.2009 niet langer worden ingewilligd (ook al werd de herstelvordering vroeger ingesteld):

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

3.4.6. Eenheid van opzet

Eiser is van oordeel dat de vordering in casu niet is verjaard gelet op de éénheid van opzet tussen oprichting en instandhoudingsmisdrijf.

Wanneer verschillende misdrijven de uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet en aldus slechts één enkel misdrijf opleveren waarop alleen de zwaarste straf mag worden toegepast, begint de verjaring van de strafvordering t.a.v. het geheel van de feiten pas te lopen vanaf de dag van het laatste van die feiten op voorwaarde dat het laatste, niet verjaarde feit bewezen is gebleven en dat elk eerder gepleegd strafbaar feit behoudens stuiting of schorsing van de verjaring niet van het later gepleegde strafbaar feit is gescheiden door een tijdspanne die langer is dan de verjaringstermijn (zie Cass. (2e k.) AR 20 oktober 2004).

Eiser verwijst in besluiten naar twee recente arresten (waarvan hij stelt dat deze aan het bundel waren gevoegd hetgeen bij nazicht niet het geval was) van het Hof van Beroep te Gent en te Brussel die naar zijn zeggen aanvaarden dat er éénheid van opzet moet worden aanvaard tussen het oprichtingsmisdrijf en het instandhoudingsmisdrijf.

In casu is de Rechtbank van oordeel dat er geen sprake is van verschillende feiten (te meer daar de latere inbreuken aanleiding hebben gegeven tot een correctionele vervolging en veroordeling waarbij de huidige inbreuken niet werden vervolgd, en er aldus geen éénheid van opzet met deze feiten in aanmerking werd genomen) met één zelfde misdadig opzet.

3.4.7. Gewoontemisdrijf

3.4.7.1. Eisers is van oordeel dat in casu de strafvordering niet is vervallen (door verjaring en de nieuwe Wetgeving) daar behoudens de oprichting en de instandhouding, de aanhangig gemaakte feiten te kwalificeren zijn als het gewoonlijk gebruik van een site voor het gebruiken van gronden, constructies en dergelijke voor de verder illegale exploitatie van de site in het kader van de louter residentiële activiteiten.

Deze illegale situatie is per 1 mei 2000 een gewoontemisdrijf, waarvan de verjaring als voortgezet misdrijf eerst kan beginnen lopen nadat de gewoonte is opgehouden, en in een relatie van misdadig opzet t.a.v. de feiten van oprichting. Geen enkel feit is bijgevolg verjaard.

Bovendien is sprake van een gebruik van de illegale constructies in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften van het vigerende gewestplan meer bepaald de bestemmingsvoorschriften. Dergelijke bestemmingsvoorschriften handelen over het al dan niet toegelaten zijn van bepaalde functies en activiteiten in het plangebied en hebben dienvolgens het reguleren van gebruik als hoofdoel.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Aangezien een onvergunde constructie nooit wettelijk gebruikt kon en kan worden, kan er geen twijfel over bestaan dat het voortzetten van dit (reeds vóór 1 mei 2000 ontoelaatbaar) gebruik per 1 mei 2000 strafbaar is geworden.

Dit gebruik is in tegenstelling tot de gebruikswijziging weliswaar niet vergunningsplichtig, maar art. 6.1.1, 1ste lid geldt ook voor niet-vergunningsplichtige handelingen.

Een gebruik, zeker in een (bestendige) hoofdfunctie, dat onverzoenbaar is met een rechtstreeks werkend bestemmingsvoorschrift van een plan van aanleg of uitvoeringsplan, moet bovendien per definitie worden beschouwd als een activiteit met ruimtelijke implicaties in de zin van art. 1.2.7° VCRO, zoniet zou het niet door een (dan nog) rechtstreeks werkend voorschrift worden gereguleerd. Aan deze basisvoorwaarde van strafbaarheid is m.a.w. reeds voldaan.

Het gebruik bestaat (doorgaans) uit een geheel van positieve handelingen, en kan in dat geval onmogelijk deel uitmaken van het misdrijf van instandhouding, dat als zuiver verzuims- of ommissiemisdrijf enkel negatieve handelingen omvat.

3.4.7.2. Strafbaar gewoonlijk gebruiken in beginsel het blijven stellen van actieve daden nadat rond het stellen van deze actieve daden een gewoonte is ontstaan.

Het gewoontemisdrijf veronderstelt het blijven stellen van actieve daden nadat rond het stellen van deze actieve daden een gewoonte is ontstaan. Het stellen van actieve handelingen (= "voorzetten" zoals bedoeld in artikel 6.1.1. VCRO) maakt het misdrijf van gewoonlijk gebruik fundamenteel verschillend van het instandhoudingsmisdrijf.

Het strafbaar feit van instandhouding bestaat volgens de vaste rechtspraak van het hof van cassatie uit "*het schuldig verzuim om aan het bestaan van een illegale situatie een einde te maken*" (zie oa. Cass. 4 februari 2003, nr.

Het instandhoudingsmisdrijf veronderstelt als dusdanig geen positieve daad van deelneming, juist door de afwezigheid van optreden wordt de instandhouding van een onwettige toestand bestendig (Antwerpen 23 december 1999, aangehaald door P. VANSANT, "Handhaven van ruimtelijk gebruik", TMR 2010, 691, voetnoot 95). Het instandhoudingsmisdrijf is bijgevolg een louter verzuims- of ommissiemisdrijf met uitsluitend passieve daden, met name het nalaten of niet handelen als materieel element (G. DEBERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen, Brugge, die Keure 2001,

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

25; G. DEBERSAQUES en H. VAN LANDEGHEM, "Handhaving" in HUBEAU, B., VANDEVYVERE, W. en DEBERSAQUES, G., Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw, Deel I, Brugge, die Keure, 2010, 879.) daar waar het gewoontemisdrijf wel degelijk een actieve daad/handeling vereist.

In casu zou deze actieve daad bestaan in het gebruik van de site in strijd met de bestemmingsvoorschriften doch in casu is de Rechtbank van oordeel dat niet blijkt dat de site werd gebruikt in strijd met de bestemmingsvoorschriften, dat er geen actieve daden zoals vereist voor een gewoontemisdrijf werden gesteld zodat het argument van eiser op dit punt niet bewezen voorkomt.

3.4.8. Gelet op het voorgaande is de Rechtbank van oordeel in casu:

- dat de verjaring van het oprichtingsmisdrijf is opgetreden;
- dat er geen sprake kan zijn van éénheid van opzet tussen de oprichting en instandhouding van de constructie;
- dat er geen sprake is van een gewoontemisdrijf dat niet verjaarbaar is;
- dat het instandhoudingsmisdrijf niet langer strafbaar is;
- dat aldus op strafgebied de verjaring is opgetreden;

3.5. Dat er aldus moet worden nagegaan of de herstellvordering is verjaard conform de burgerlijke art.2262 bis §1 lid 2 en 3 BW.

Art. 2262bis, § 1, 3de lid B.W. bepaalt dat de vordering tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid in ieder geval zal verjaren door verloop van twintig jaar vanaf de dag volgend op die waarop het feit waardoor de schade is veroorzaakt, zich heeft voorgedaan en vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade.

De termijn van 20 jaar zal uiteraard eerst een aanvang kunnen nemen nadat het schadeverwekkend strafbaar feit beëindigd/voltrokken is. Het misdrijf van het uitvoeren van illegale werken is voltrokken van zodra de illegale werkzaamheden zijn uitgevoerd.

In casu werden de werken beëindigd minstens sedert 1985 zodat de termijn van twintig jaar is verlopen en heeft eiser minstens sedert 23.02.1999 kennis gekregen van de schade (zie Proces-verbaal van de werken en handelingen dd.23.02.1999) zodat de burgerlijke vordering de Rechtbank eveneens verjaard voorkomt.

Gelet op het voorgaande is de Rechtbank van oordeel dat de vordering van eiser is vervallen wegens verjaring.

Rep. nr.:

Folio nr.:

Bundel nr.:

4. De gedingkosten

Gelet op het voorgaande dienen de gedingkosten ten laste van eiser te worden gelegd.

4.1. Verweerder vraagt eiser te veroordelen tot betaling van de basis rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van € 2000.

4.2. Eiser stelt dat hij als verdediger van het algemeen belang niet alleen geen RPV kan vorderen doch er ook niet langer toe kan worden veroordeeld en verwijst hiertoe naar een recent arrest van het Grondwettelijk Hof dd. 18.05.2011 dat stelt nopens de volgende prejudiciële vraag: "Schenkt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (voor de wijziging ervan bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Belgische Staat kan worden gelegd wanneer het arbeidsauditoraat in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek ingestelde rechtsvordering, terwijl op grond van artikel 162bis van het Wetboek van strafvordering geen enkele rechtsplegingsvergoeding van de Belgische Staat kan worden geëist wanneer het openbaar ministerie een strafvordering instelt die eindigt met een buitenvervolginstelling of een vrijspraak?" dat dit inderdaad in strijd is met art.10 en 11 van de Grondwet.

De Rechtbank stelt vast dat het Arbitragehof deze beslissing als volgt motiveert:

Bij de wet van 21 februari 2010 « tot wijziging van de artikelen 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en 162bis van het Wetboek van strafvordering en tot opheffing van artikel 6 van de wet van 2 augustus 2002 betreffende de bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties » wordt in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek een achtste lid ingevoegd dat bepaalt :

« Geen enkele vergoeding is verschuldigd ten laste van de Staat :

1° wanneer het openbaar ministerie bij wege van rechtsvordering in burgerlijke procedures tussenkomt overeenkomstig artikel 138bis, § 1;

2° wanneer het arbeidsauditoraat een rechtsvordering instelt voor de arbeidsgerechten overeenkomstig artikel 138bis, § 2 ».

Krachtens artikel 6 van de wet van 21 februari 2010, zal die nieuwe bepaling in werking treden op een datum die de Koning zal bepalen.

B.4.2. Uit de parlementaire voorbereiding van die wet blijkt dat de wetgever een aantal tekortkomingen van de voormelde wet van 21 april 2007, die aanleiding geven tot een aantal onbillijke situaties, heeft willen rechtzetten (Parl. St., Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/004, p. 4), en dat hij rekening heeft willen houden met het voormelde arrest nr. 182/2008. Hij heeft onder meer in twee nieuwe vrijstellingen voorzien « om het openbaar ministerie [...] [en het arbeidsauditoraat] toe te staan [...] [hun] rechtsvordering uit te oefenen in volle onafhankelijkheid, zonder rekening te houden met het

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

financieel risico verbonden aan het proces » (Parl. St., Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/001, p. 6).

Luidens artikel 5 van de wet van 21 februari 2010, zal het nieuwe achtste lid van artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing zijn op de zaken die hangende zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding ervan.

De wetgever heeft die toepassing verantwoord vanuit een bekommernis om gelijkheid :

« Met het oog op gelijkheid en niet-discriminatie dient er inderdaad voorzien te worden in een identieke behandeling van de partijen met betrekking tot de verhaalbaarheidskwestie » (Parl. St., Kamer, 2009-2010, DOC 52-2313/001, p. 7). 8 B.5.1. Luidens artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, strekt de rechtsvordering van de arbeidsauditeur ertoe de overtredingen op de wetten en verordeningen die behoren tot de bevoegdheid van de arbeidsgerechten door de arbeidsrechtbank te laten vaststellen.

B.5.2. Bovendien bepaalt artikel 20bis van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, ingevoegd bij artikel 2 van de wet van 3 december 2006 houdende diverse bepalingen met betrekking tot het sociaal strafrecht :

« De strafvordering vervalt eveneens door de uitoefening door het openbaar ministerie van de rechtsvordering voor de arbeidsgerechten op grond van artikel 138bis, § 2, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek ».

B.5.3. Ofschoon de arbeidsrechtbank niet bevoegd is om de vervolgte strafrechtelijk te veroordelen, is de rechtsvordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek in die twee opzichten vergelijkbaar met de strafvordering die het openbaar ministerie, met inbegrip van de arbeidsauditeur, instelt voor de strafrechter.(..)Bij de totstandkoming van de wet van 21 april 2007 heeft de wetgever echter de rechtsvordering van de arbeidsauditeur op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek uit het oog verloren. De regels van gelijkheid en niet-discriminatie vereisen dat die rechtsvorderingen, die in naam van het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid door een publiek orgaan zijn ingesteld, op dezelfde wijze worden behandeld als de strafvorderingen. Het is om die gelijke behandeling te herstellen dat artikel 2, 3°, van de wet van 21 februari 2010 tot stand is gekomen. Vanuit een bekommernis om gelijkheid heeft de wetgever bovendien gewild dat die wijziging van toepassing zou zijn op de zaken die hangende zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van de wet (artikel 5 van de wet van 21 februari 2010).'

Het Arbitragehof heeft aldus geoordeeld dat de vordering van het arbeidsauditoraat op grond van artikel 138bis, § 2 te vergelijken is met de vordering van het openbaar ministerie en aldus onder meer om die reden geoordeeld dat die rechtsvorderingen, die in naam van het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid door een publiek orgaan zijn ingesteld, op dezelfde wijze worden behandeld als de strafvorderingen.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

4.3. De Rechtbank stelt vast dat er nopens deze problematiek reeds een aantal vragen werden gesteld aan het Arbitragehof.

4.3.1. De wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in zoverre zij niet voorziet in het recht, voor de gemachtigde ambtenaar van het Bestuur van stedenbouw en ruimtelijke ordening die handelt op grond van artikel 155 van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium, om een rechtsplegingsvergoeding te eisen ten laste van de beklaagde en de burgerrechtelijk aansprakelijke personen die zijn veroordeeld.

De gemachtigde ambtenaar die met toepassing van artikel 155 van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium voor een strafgerecht optreedt, wordt niet beoogd door artikel 162bis van het Wetboek van strafvordering doordat hij geen burgerlijke partij is. Dat artikel bepaalt immers in het eerste lid dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

Dankzij een burgerlijkepartijstelling kan het slachtoffer van een misdrijf het herstel verkrijgen van de schade die het heeft geleden ten gevolge van dat misdrijf. De vordering die met toepassing van artikel 155 van het Waalse Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium wordt ingesteld door de gemachtigde ambtenaar, stelt deze in staat de opdracht van algemeen belang waarmee hij is belast, te vervullen, vermits het in het geding zijnde herstel te maken heeft met de goede ruimtelijke ordening en niet met de schade die door bepaalde personen wordt geleden.

Er bestaat bijgevolg tussen de burgerlijke partij en de gemachtigde ambtenaar een wezenlijk verschil doordat de eerstgenoemde het herstel van haar eigen schade vordert, terwijl de laatstgenoemde optreedt om het algemeen belang te vrijwaren. Wegens de opdracht die aan de gemachtigde ambtenaar werd toegewezen, die lijkt op die van het openbaar ministerie, kon de wetgever redelijkerwijs oordelen dat het niet aangewezen was om in diens voordeel de regeling van de verhaalbaarheid uit te breiden, die hij op strafrechtelijk vlak uitdrukkelijk wilde beperkt zien tot de verhouding tussen de beklaagde en de burgerlijke partij. Grondwettelijk Hof nr. 1 september 2009

(prejudiciële vraag) Amén. 2010 (zie weergave DELNOY, M.), afl. 1, 62; APT 2009 (samenvatting), afl. 4, 322; <http://www.const-court.be> (2 september 2009); BS 21 oktober 2009 (uittreksel), 68583 en <http://staatsblad.be> (27 oktober 2009); NJW 2010, afl. 217, 148, noot VANDERHAEGHEN, A.; RABG 2010, afl. 1, 24; TMR 2009, afl. 6, 779.

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

4.3.2. *De wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat schendt de artikelen 10 en 11 van de grondwet niet, in zoverre zij niet voorziet in het recht, voor het waalse gewest dat vrijwillig tussenkomt in de strafrechtspleging tegen de overtreder van de bepalingen van het waalse decreet van 11 maart 1999 betreffende de milieuvergunning, om een rechtsplegingsvergoeding te eisen ten laste van de beklagde en de burgerrechtelijk aansprakelijke personen die zijn veroordeeld.*

Toen tijdens de parlementaire voorbereiding van de wet van 21 april 2007 de vraag werd opgeworpen inzake de toepassing van de verhaalbaarheid van de kosten en erelonen van advocaten bij de strafzaken, heeft de wetgever geoordeeld dat het meer conform [was] met de principes van gelijkheid en non-discriminatie dat men de rechtsonderhorigen die het herstel vragen van een schade voor een burgerlijke of een strafrechtelijke jurisdictie op gelijke voet zou behandelen. De wetgever heeft dan ook ervoor gekozen het systeem van de verhaalbaarheid uit te breiden tot de relaties tussen de beklagde (of de beschuldigde) en de burgerlijke partij. Hij heeft daarentegen beslist dat de verhaalbaarheid niet zou gelden in de verhouding tussen de beklagde en de Staat, die is vertegenwoordigd door het openbaar ministerie. In dat verband werd opgemerkt dat het openbaar ministerie, door vervolging in te stellen, het algemeen belang vertegenwoordigt en derhalve niet op één lijn kan worden gesteld met een burgerlijke partij die de strafvordering alleen in gang zou zetten om een privébelang te verdedigen.

De vordering die door het Waalse Gewest op grond van art. 79 van het decreet van 11 maart 1999 wordt ingesteld, stelt het in staat de opdracht van algemeen belang waarmee het is belast, te vervullen, vermits het in het geding zijnde herstel te maken heeft met gevaren, hinder of ongemakken die de inrichting zou kunnen veroorzaken, en niet met de schade die door bepaalde personen wordt geleden.

Er bestaat bijgevolg tussen de burgerlijke partij en het Waalse Gewest een wezenlijk verschil doordat eerstgenoemde het herstel van haar eigen schade vordert, terwijl laatstgenoemde optreedt om het algemeen belang te vrijwaren. Wegens de opdracht die aan het Waalse Gewest werd toegewezen, die lijkt op die van het openbaar ministerie, kon de wetgever redelijkerwijs oordelen dat het niet aangewezen was om in zijn voordeel de regeling van de verhaalbaarheid uit te breiden, die hij op strafrechtelijk vlak uitdrukkelijk wilde beperkt zien tot de verhouding tussen de beklagde en de burgerlijke partij. (zie Grondwettelijk Hof nr. 25 februari 2010 (prejudiciële vraag) <http://www.const-court.be> (1 maart 2010); A.GrwH 2010, afl. 1, 243; BS 3 mei 2010 (uittreksel), 24891 en <http://staatsblad.be> (4 mei 2010))

4.3.3. De Rechtbank is gelet op de voorgaande arresten van oordeel dat:

- het Arbitragehof enkel wat betreft de vordering van het arbeidsauditoraat op grond van artikel 138bis, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek heeft geoordeeld dat het een schending van art.10 en 11 van de

Rep. nr.:

Folio nr. :

Bundel nr.:

Grondwet inhoudt dat het arbeidsauditoraat geen RPV kan innen maar er wel kan toe worden veroordeeld doch dat dit geenszins naar analogie kan gelden voor de vordering van eiseres ingestelde rechtsvordering (gelet op de specifieke rechtspositie van de arbeidsauditeur);

- het Arbitragehof heeft geoordeeld dat wegens de opdracht die aan de gemachtigde ambtenaar werd toegewezen, die lijkt op die van het openbaar ministerie, de wetgever redelijkerwijs kon oordelen dat het niet aangewezen was om in diens voordeel de regeling van de verhaalbaarheid uit te breiden, die hij op strafrechtelijk vlak uitdrukkelijk wilde beperkt zien tot de verhouding tussen de beklagde en de burgerlijke partij (aldus oordeelde het Arbitragehof dat de RPV terecht niet in het voordeel van eiser kan worden toegekend doch heeft het Arbitragehof niet geoordeeld dat het niet in het nadeel van eiser kan worden toegekend).

De rechtbank is om die reden van oordeel dat de basis RPV van € 2200 (geïndexeerd) aan verweerder kan worden toegekend.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

Rechtdoende op tegenspraak en in eerste aanleg;

Alle andere, meeromvattende en tegenstrijdige middelen en conclusies van de hand wijzend;

Verklaart de vordering van eiser vervallen wegens verjaring en wijst hem ervan af;

Veroordeelt eiser in de gedingkosten in hoofde van verweerder begroot op € 2200 RPV.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van de zevende kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, zetelend in burgerlijke zaken, op **VRIJDAG VIERENTWINTIG JUNI TWEEDEUIZEND EN ELF** alwaar aanwezig waren :
toegevoegd rechter, voorzitter van de zevende kamer en griffier: